

Ker je pobožen in navdušen za verske predmete, želi pokazati v oratorijih vsa znamenitejša Kristusova dela na zemlji; pokazati želi, da velja lahko tudi za umetnost prislovica: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Perosiju je glasba, kar je bilo Danteju pesništvo in Rafaelu slikarstvo, namreč ogledalo resnice in odsev nravnosti. Gotovo se ne more imenovati umetnik vsakdo, ki samo ljubi resnico in nravnost. A kdor je bil pri rojstvu obdarjen ali z liro, ali s peresom, ali s čopičem, ne bo nikdar pravi umetnik, ako

ne teži z vsemi močmi po čistih vzorih lepote in ob enem resnice in dobrote.

Perosi je nekoč priznal, da mu je bilo najljubše berilo sv. pismo in da je želel že od nekdanj v umetnosti proslaviti Gospodovo življenje: glejte torej umetnika, ki se je vzdajal v veri in ki sedaj zajema svojo umetnost iz nje! To nam priča, da je katoliška vera za umetnika bogat vir prave umetnosti, saj si ne more to, kar je res lepo, nikdar biti nasprotno, marveč se strinja v popolnem soglasju.

V domačih logih.

Sprejmite zopet me, domači logi,
v prijetni senčni hram!
Visokih jel in temnih borov krogi,
kako hrepenel sem dospeti k vam!
Sprejmite me in pomirite
srca mi čute valovite!

Po starem vse, kot bilo je pred leti.
Jednak je cvetja duh.
Le sem in tje med veje žar posveti,
senice glas udari mi na sluh.
Nad bujnim resjem in lepenjem
bršljan prepleta gozd z zelenjem.

Počijem naj na zapuščeni klopi,
pozabim vnanji svet!
Le ti, spomin na mlada leta, stopi
pred mojo dušo enkrat živo spet;
ti vzbudi v meni mlade sanje,
pričaraj slike mi nekdanje!

Živeti moral leta sem težavna
med tujimi ljudmi.
Zato se zdi mi tako davna
minula kratka doba lepih dni;
zato premišljam bridko milo,
kaj v tuji svet me je gonilo.

Dokler ni človek v črno zemljo legel,
po sreči hrepeni;
le česar duh nemirni ni dosegel,
v tem sluti srečo in za njo beži.
Naprej, naprej, kot v reki kaplja
v silnejše vale se potaplja.

Nikjer miru, obstanka in pokoja! —
Nazaj, nazaj — zaman!
Predolga pot, stopinj preurna hoja
zanesla ga na vek je v drugo stran.
Srce hitelo koprneče
od sreče je in ne do sreče.

Zato hladite me, domači logi,
prijatelji vsekdar!
Odmevajo v somrak pastirski rogi,
izginil je za gore solnčni žar.
Večer nad vami tiho vlada,
na listje hladna rosa pada.

Počije zemlja, da vzbudi se čila,
vzbudi se tičev zbor.
Komu, o logi, bodete hladila
izlivali v srce, ko sine zor?
To vem, da boste vi za mano:
a jaz, kje bodem, ni mi znano. —

Anton Medved.